

nud üks häll wanamees vingi peal ja, et professori jalad ta ju wäsinud olnud, siis istunud ta tema kõrva. Esialt olnud ta talle aega wait, aga wiimaks püüdnud ta ta wanamehega juttu teha. Kui see sugugi pole wästanud ega ta ennast mitte liigutanud, hakanud professor wanameest ligemalt waatama ja leidnud siis, et ta paljas inimese lugu on. Nüüd jäenud ta aga weel rahuliste istuma. Seal astunud üks teine sinna samasse tuppa. Ju see wist wist sähärdusest kunstilist teadnud, sest natulise waatomise järele astunud ta wanamehe juure ja katsunud ta nina, siis astunud ta professori ette ja katsunud ta tema nina, aga ehmatatus pole mitte wälte olnud, kui ta korraga tunnud, et professori nina see. Ta astunud paar sammu tagasi, waadanud õige hoolega professori otsa ja tahtnud siis weel teist korda ta nina katsuma hakata, aga seal tikkunud professorise naer peale ning wiimaks naernud nad mõlemad.

Helsingi rahwusteadusline muuseum pole weel mitte kuigi wana, alles aastal 1874 sügise wõttis Karjalaste osakond Helsingis nõuaks sähärdust muuseumi asutada; sedasama tegiwad hiljemine kõik osakonnad. Lähemal talwel korjati raha. Kewadel oli ju 30,000 marka koos ja sellega asutati muuseum.

George Stefenson.

(Bildiga).

Ma kardan, kalendriingijate hulgas on mõni, kes Stefensoni weel ei tunne, aga ise juba mitu korda raudteel on sõitnud ning seal Stefensoni imelist leidust imestanud, sest Stefenson on meie aurumastinate ja raudteede kuningas. 9. Juunil 1781 sündis Inglismaal, wäliseses külas see mees, kes meie praeguse aja ühels auruse ja raudteeajaks on teinud. Ta wanemad oliaad liht tööinimesed ja ei wõinud sellespärast oma poega mitte koolitada. Aga poisil hea tahtmine ajas ta enese ennast koolitama. Seitsemteistkümnne aastast ei mõistnud ta aga weel ei lugeda ega kirjutada. Siis algas ta hoolega ja ei jätnud midagi

õppimata, mis tal aga kätte juhtus ja mis wähi waja näis olema. Et koolitaba kofku saada, pidas ta masina lütja ammetit ja seal kõrwas ta kungalappimise. Kord tuli üks wiisakas tüdruk ja tõi oma kinnad lappida, aga ei teadnud oli see kinnade süü wõi selle süü, Stefenson lantus oma südame neidse kinnadesse ära, ja et ta wõera oma mitte

George Stefenson.

omale ei tohtinud pidada, siis wõttis ta kinnade omaniku eneselle abikaasaks. Palju õnne sai Stefenson oma abielus tunda, sest ta sai omale ühe hea ja armsa naese, ühe naese, kes teda õppimises mitte ei talistanud waid edendas. Kuid lähilene oli see abielu. Üks ainus poeg oli selle abielu pärandus. Aega mööda paranes Stefensoni eluford, ta sai jõukamaks ning paremate tohtade peale. Masinaid mõistis ta juba imelombel teha, aga seal oli ta teisi, kes seda mõistiwad, ning nõnda ei pandud Stefensoni kuu mitte tähele. Seal juhus üks suur pumpamise masin katti